

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 86/2020-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. februára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [redacted], zastúpeného advokátom [redacted], vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Levice č. k. 9 C 170/2014-361 zo 14. novembra 2016, rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 6 Co 51/2017-467 z 28. februára 2018 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 58/2019 z 30. októbra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [redacted] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Skutkový stav a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. januára 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Levice (ďalej len „okresný súd“) č. k. 9 C 170/2014-361 zo 14. novembra 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Co 51/2017-467 z 28. februára 2018 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 58/2019 z 30. októbra 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Sťažovateľ ústavnú sťažnosť doplnil dvoma podaniami zo 16. januára 2020.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že Okresné stavebné bytové družstvo [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“) sa na okresnom súde proti sťažovateľovi ako žalovanému domáhalo zaplata sumy 134,77 € s príslušenstvom. Uvedená pohľadávka mala podľa žaloby vzniknúť ako nedoplatok za preddavky na náklady za poskytované plnenia spojené s užívaním bytu a do fondu prevádzky, údržby a opráv a za realizovaný výkon správy. Podkladom pre určenie sumy nedoplatku bolo rozúčtovanie nákladov za plnenia poskytované s užívaním bytu za rok 2010 z 19. mája 2011 (ďalej len „rozúčtovanie“).

Okresný súd rozsudkom zaviazal sťažovateľa zaplatiť sumu 128,25 € spolu s úrokom z omeškania v sume 9,25 % ročne od 19. júna 2011 do zaplata a súčasne priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 90,32 %.

Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že už v konaní na súde prvej inštancie namietal rozpor podkladov so žalovanou sumou a tento rozpor nebol počas celého konania žiadnym spôsobom odôvodnený ani odstránený. Sťažovateľ uviedol, že „... *uvedený rozdiel*

v sume 307,61,- Eur, dňa 28.02.2010 žalobca ponechal na úhradu sťažovateľa v roku 2010. Keďže žalobca sumu 307,61,- Eur ponechal na úhrady v roku 2010, znamená, že sťažovateľ túto sumu zaplatil z jednorazového účelového príspevku, čo je aj v súlade so Zmluvou o výkone správy. “.

Sťažovateľ považuje odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu za zmätočné, vnútorne rozporné a v rozpore s listinnými dôkazmi.

3. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľ v odvolaní proti rozsudku okresného súdu argumentoval neplatnosťou uznesenia zo schôdze vlastníkov bytov z 12. apríla 2010 (ktorým malo dôjsť k schváleniu rozpočítania nákladov na kúrenie v pomere 30 % – základná zložka a 70 % – variabilná zložka), namietal spôsob, akým sa okresný súd vysporiadal s úhradou sumy 306,02 € a jej preúčtovaním, a tiež to, že sa vôbec nevysporiadal s dôkazom – osobný účet. Sťažovateľ tiež nesúhlasil s právnym posúdením námietok týkajúcich sa platnosti uznesení či hlasovania zo schôdzí vlastníkov bytov. V závere odvolania sťažovateľ namietal aj plnomocenstvo právneho zástupcu žalobcu, ktoré považoval za neplatné.

Vo vzťahu k rozsudku krajského súdu sťažovateľ uviedol: „*Odvolací súd v odôvodnení napádaného rozhodnutia uvádza, že sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie a odôvodnením stotožňuje ako aj uvádza, že sa súd vyčerpávajúcim spôsobom s námietkami vysporiadal.*

Tieto vetné spojenia odvolacieho súdu sú podľa sťažovateľa len všeobecné frázy, pretože odvolací súd ani len jediným slovom neuviedol svoj postoj k II. odvolaciemu dôvodu (rozúčtovanie jednotlivých položiek, resp. preúčtovanie sumy 306,02 €, pozn.), ktorý predstavuje podstatnú procesnú obranu sťažovateľa...“

4. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol napadnutým uznesením tak, že ho odmietol. Aj vo vzťahu k napadnutému uzneseniu sťažovateľ namieta nedostatočné, resp. podľa názoru sťažovateľa absentujúce odôvodnenie na vec sa vzťahujúcich podstatných argumentov.

5. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho ústavnej sťažnosti rozhodol týmto nálezom: „*Základné právo sťažovateľa... na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Levice zo dňa 14.11.2016, č. k. 9C/170/2014-361, rozsudkom Krajského súdu Nitra zo dňa 28.02.2018, č. k. 6Co/51/2017-467 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.10.2019, sp. zn. 1 Cdo 58/2019 porušené boli.*

2. *Ústavný súd zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.10.2019, sp. zn. 1 Cdo 58/2019.*

3. *Ústavný súd zrušuje rozsudok Krajského súdu Nitra zo dňa 28.02.2018, č. k. 6Co/51/2017-467.*

4. *Ústavný súd zrušuje rozsudok Okresného súdu Levice zo dňa 14.11.2016, č. k. 9C/170/2014-361 a vec vracia Okresnému súdu Levice na ďalšie konanie.*

1. Najvyšší súd SR je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia...“

II.

Relevantná právna úprava

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

9. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

10. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

13. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) tým, že všeobecné súdy sa nedostatočne vysporiadali s argumentáciou sťažovateľa, resp. vôbec nereagovali na niektoré prednesené argumenty.

III.1 K namietanému porušeniu práv rozsudkom okresného súdu

14. Ústavnú sťažnosť proti napadnutému rozsudku okresného súdu vo vzťahu k namietanému porušeniu práv je potrebné odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

Ako to z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

15. Proti rozsudku okresného súdu sťažovateľ podal odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu právam sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v uvedenom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu.

III.2 K namietanému porušeniu práv rozsudkom krajského súdu

16. V rámci predbežného prerokovania tejto časti ústavnej sťažnosti ústavný súd so zreteľom na sťažovateľom uplatnenú argumentáciu konštatuje, že ústavná sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď

pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09.)

17. Pri posudzovaní otázky, či mohlo byť napadnutým rozsudkom krajského súdu porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, teda otázky, či označené rozhodnutie nie je zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, je potrebné zohľadniť nielen odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, ale aj rozsudok okresného súdu, ktorý krajský súd potvrdil a v plnej miere sa s ním stotožnil.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09, II. ÚS 809/2016).

18. Sťažovateľ namietal vo vzťahu k rozsudku krajského súdu najmä to, že krajský súd sa nezaoberal jeho nosným odvolacím dôvodom, konkrétne rozúčtovaním jednotlivých položiek, najmä v spôsobe preúčtovania sumy 306,02 €. Podľa názoru sťažovateľa rozsudok krajského súdu iba odkázal na závery okresného súdu bez toho, aby rozhodnutie krajského súdu dalo odpovede na relevantné otázky.

Ústavný súd na úvod konštatuje, že už okresný súd sa podrobne zaoberal rozpisom jednotlivých položiek rozúčtovania, ako aj spôsobom ich výpočtu. Okresný súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol: *„Z vykonaného dokazovania má súd preukázané, že skutočné náklady na byt žalovaného za rok 2010*

v celkovej výške 664,17 € sú vyúčtované správne, taktiež je preukázané, že žalovaný uhradil v roku 2010 len sumu 529,40 € a teda rozdiel predstavuje žalovanú sumu 134,77 €. Z tejto sumy súd žalovanému priznal čiastku 128,25 € a nepriznal 6,52 € z titulu nepreukázania nároku na túto sumu (ide o rozdiel medzi nákladmi spojenými s vyúčtovaním vo výške 9,52 € a sumou 3 €, na ktorú bol nárok zo strany žalovaného uznaný). Tvrdenie žalovaného, že v roku 2010 uhradil aj sumu 307,61 €, ktorá je uvedená v jeho osobnom účte a ktorú si mal žalobca ponechať, nebolo preukázané. Žalovaný okrem výpisu z účtu, ktorý potvrdzuje zaplatenie čiastky 200 € a čiastky 529,40 € dňa 8.1.2010, nepredložil žiadny iný, ktorý by preukazoval aj zaplatenie sumy 307,61 €. Skutočnosť, že si žalobca preúčtoval túto sumu z roku 2008 ešte neznamená, že žalovaný nie je povinný uhradiť nedoplatok, ktorý mu vznikol v roku 2010.“

Krajský súd v súvislosti s uvedeným odvolacím dôvodom v napadnutom rozsudku uviedol: *„Žalovaný v priebehu konania namietal zaplatiť náklady na činnosť zástupcu vlastníkov; náklady na správu, náklady spojené s vyúčtovaním (vo výške 3 eur ich uznal), ústredné kúrenie a mimoriadnu tvorbu fondu opráv. Súd prvej inštancie sa správne s jednotlivými položkami vysporiadal a odvolací súd v tejto súvislosti si plne osvojil právny záver súdu prvej inštancie bez toho, aby potreboval opakovať výsledky vykonaného dokazovania. Súd prvej inštancie správne vychádzal z toho, že skutočné náklady na byt žalovaného na rok 2010 predstavovali 664,17 eura, ktoré boli vyúčtované správne, žalovaný uhradil sumu 529,40 eura a teda v rozdiel tejto sumy ho súd prvej inštancie zaviazal žalobcovi zaplatiť.“*

19. Ústavný súd v súvislosti s vysporiadaním sa okresného súdu so spôsobom rozúčtovania a preúčtovania jednotlivých položiek nepovažuje za potrebné citovať z rozhodnutia okresného súdu, ale po preskúmaní rozsudkov súdov oboch inštancií konštatuje, že okresný súd, ako aj krajský súd sa riadne zaoberali otázkou jednotlivých položiek rozúčtovania a na nich nadväzujúcich platieb, ktoré pozostávali z platieb účtovaných do „sekcie“ poskytovaných plnení (vodné, stočné, kúrenie a pod.) a „sekcie“ tvorby a účtovania fondu prevádzky, údržby a opráv. Krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku riadne vysporiadal aj s namietanou legitimitou žalobcu

(body 11 a 12) a otázkami súvisiacimi s posúdením platnosti zmluvy o výkone správy (bod 14).

20. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

21. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07).

Inými slovami, z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V prípade, keď sú právne závery súdu v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj s čl. 6 ods. 1 dohovoru. Naopak, ak všeobecný súd rešpektuje kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, nepatrí do právomoci ústavného súdu „hodnotiť“ hodnotenie dôkazov, resp. posudzovanie skutkového stavu ako správne zisteného všeobecným súdom (I. ÚS 450/2017).

22. Všeobecný súd by teda nemal byť vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení nekoherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na svoju celkovú presvedčivosť, teda, inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. V prípade, keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými

zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba také rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj s čl. 6 ods. 1 dohovoru. „Je teda nevyhnutné, aby spravodlivé súdne rozhodnutie reagovalo na podstatné a relevantné argumenty účastníka konania a aby mu dalo jasnú a zreteľnú odpoveď na riešenie konkrétneho právneho problému (II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07, II. ÚS 200/09).“ (DRGONEC, J. Ústava Slovenskej republiky. Teória a prax. C. H. BECK, 2015, s. 865.).

23. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutých rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu vrátane sťažovateľom prezentovaných nosných úvah konštatuje, že krajský súd ako súd odvolací, ako aj okresný súd konali v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretovali a aplikovali, ich úvahy a z nich vyvedené závery vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné.

24. Inými slovami, odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na súdnu ochranu (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05). Z judikatúry ústavného súdu teda vyplýva, že skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom ústavnej kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00), k čomu však v prípade sťažovateľa nedošlo. Navyše, ústavný súd zhodne s Európskym súdom pre ľudské práva neskúma, či dôvody uvedené v rozhodnutí sú vecne správne (Van de Hurk c. Holandsko z 19. 4. 1994, séria A, č. 229, bod 61, správa Európskej komisie pre ľudské práva vo veci Fouquet c. Francúzsko, recueil I/1996, s. 29), pretože je vecou ústavnej zodpovednosti celej sústavy všeobecných súdov, aby chránili zákonnosť spôsobom, ktorý je vecne správny, primerane odôvodnený a nie je arbitrárny. Všeobecné súdy totiž nie sú zodpovedné len za výklad a aplikáciu zákonov, ale sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie základných práv a slobôd v zmysle čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy (I. ÚS 13/00, I. ÚS 49/01).

25. V súvislosti so sťažovateľom deklarovanej prejavom nespokojnosti s napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ opakovane vznáša rovnaké námietky smerujúce vo svojej podstate k nesúhlasu s činnosťou žalobcu ako správcu.

26. Ústavný súd pri preskúmaní ústavnosti rozhodnutí vydaných vo všeobecnom súdnictve nevykonáva dokazovanie, nepreukazuje skutkové okolnosti prípadu ako všeobecný súd, lebo ústavný súd je súdom práva, a nie faktov. Ústavnému súdu v zmysle jeho ustálenej judikatúry zásadne neprislúcha hodnotiť ani prednesy či vyjadrenia fyzických osôb a právnických osôb, výsluchy strán, výsluchy svedkov, znalecké dokazovanie, predložené listiny a iné dôkazy, resp. ich dostatočnosť pre rozhodnutie všeobecného súdu vo veci samej. Takýto postup ústavného súdu by bol nielen v príkrom rozpore s právomocami ústavného súdu, ale popieral by základné zásady ústnosti a bezprostrednosti súdneho konania (III. ÚS 507/2012, IV. ÚS 19/2012). Pokiaľ všeobecné súdy ústavné garancie vyplývajúce najmä z čl. 46 až čl. 50 ústavy rešpektujú, ústavný súd nie je oprávnený znovu „hodnotiť“ hodnotenia dôkazov všeobecnými súdmi, a to dokonca ani vtedy, keby sa s hodnotením sám nestotožňoval (II. ÚS 593/2011, III. ÚS 73/2018).

III.3 K namietanému porušeniu práv napadnutého uznesením najvyššieho súdu

27. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa, ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého posúdenie podmienok dovolacieho konania patrí v zásade do právomoci dovolacieho súdu (m. m. II. ÚS 324/2010, I. ÚS 593/2017). Ústavný súd rešpektuje záver

najvyššieho súdu o tom, že nedostatky v hodnotení dôkazov alebo nedostatok jeho odôvodnenia nespôsobujú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku, takže nezakladajú automaticky prípustnosť dovolania (bod 12 napadnutého uznesenia).

28. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd ako súd dovolací v napadnutom uznesení jasne a zrozumiteľne vyjadril dôvody, pre ktoré najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol. Z obsahu napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd preskúmal rozsudky okresného súdu a krajského súdu a ich odôvodnenia v nadväznosti na sťažovateľom uplatnené dovolacie dôvody riadne vyhodnotil.

Ústavný súd na základe uvedeného zdôrazňuje, že právny záver najvyššieho súdu v napadnutom uznesení nevykazuje znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým poprel jeho účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010).

29. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (m. m. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (m. m. II. ÚS 465/2017).

30. Vzhľadom na uvedené nemožno považovať odmietnutie dovolania sťažovateľa za zjavne arbitrárne alebo ústavne neudržateľné, a preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa pre zjavnú neopodstatnenosť aj v časti, v ktorej smeruje proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu.

31. Keďže ústavný súd vzhľadom na uvedené nezistil žiadnu možnosť porušenia sťažovateľom označených práv, dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné z dôvodov podľa § 56 ods. 2 písm. a) a g) zákona o ústavnom súde odmietnuť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. februára 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu